

ఒందారు తింగళ హిందే. ఆ వేళేగాగలే రమేశ కాన్స్ట్ గాదిన హక్కిరద ఒందు పంచాయ్యదల్లి అసిస్తేంటో సేక్కెటరి ఆగిద్ద. దేయి హాసిగే హిడిదవళు మగన కనపరికెయల్లే కెల్లి ముజ్జిద్దలు, అమ్మసత్తుగ అణ్ణనును మణ్ణిగే కాయద అక్క రమేశనన్న ముందిష్టికొండు తానే ఎల్ల కాయి నడెసిద్దలు. హాసికే బేంబియుదువ వేళేగే శీన హేగోఇ విషయ తిళిదు సృథానశ్శే ఒందిద్దరూ బేంసి కోటిద్దు రమేశని! ఎగరి బేంసిత్తిద్ద శీననన్న సమాధాన మాడి బోజ్జుకే సేరువంతే మాలిద్దూ గోపాలణ్ణ. అవ బోజ్జుకే ఖదరూ కాగేగే అన్న బడిసువ వరగే నింతవ ఉణిక్కు కాయద ఎద్దు నడెద్దలు. రాత్రి సత్తువరన్న ఒళగే కరెయువ కాయిక్కు అక్కవే ముంద నింతిద్దలు. అదర నంతర ఒందారు తింగళల్లే అక్క మగనిగా మదువే మాడిసువ యోజనే కాకెద్దలు. ఆదరే, ఇద్ద మనే సణ్ణదు. ఒందిష్ట జాగ లిరింది హోస మనే కట్టి ఆమేలే మదువే ఆగువదు అంత రమేశన యోజనే. పదవినట్టే గుత్తినవర బ్యేలిన భీగే అవరద్దే ఒంటేవత్తు సేంటో జాగ ఇత్తు. అంతక్కన ఎరడనే మగ కిన్నణ్ణనిగే బోంబాయియల్లి అంగడి హకలు జాగ మారుత్తారేంబ సుద్ది రమేశన కివే బెట్టిత్తు. అవనిగే అదర మేలే మోదలేం ఒందు కెల్లు ఇత్తు. అల్లి మనే కట్టిదరే అంతక్కన జోతయే ఇద్దంతే ఎంబ మిషియల్లే అంతక్కనల్లి విషయ ప్రస్తావిషిద్దికు అక్కు. “మారుత్తిద్ద నే నింగేయ. తెట్టిల్లి హేళ్తునే” అంత అంతక్కనూ భరవసే కోటిద్దరు. రమేశనూ హణ హోంది ఇట్టిద్ద. ఆదరే, ఒందే తింగళల్లి ఎడ్డి సోజర మగ ఆ స్ఫలపన్న తేగెదుకొండదు రమేశనిగే తిళిద్దత్తు. నిరాతేయ జోతిగే సిమ్మె సేరిదవ అమ్మ బేడ బేడవెందరూ కేళదే గుత్తిన మనగే హోగిద్ద. సణ్ణదరల్లే ఆరంభవాద మాతు బేళే బేళేదు జగళదల్లి పయివశానవాత్తు. “నిమగే మాతిగిత హణవే జాస్తియాయితల్ల. హాగే బేకుంత ఇద్ద ఎమ్ముంత హేళేద్ద నానే బిసాడ్దిద్ద అల్లు?... ఎరడు అప్పునిగే మట్టిద బుద్ది తోరిసిదిరి” రమేశన నాలగే సిట్టిన కేగే బుద్దియన్న కోటిద్దు స్వష్టి తెఱిగే అదక్కిత హేళేన సిట్టు బందిత్తు. “బిసాడ్దికే నిన్నతు బేంపు ఉణింటి అంత నంగా గొత్తు. కష్టపట్టు సంపాదిద్దల్ల, గింబడ దుట్టు అల్లపా? బిసాడే మత్తేను?... ఇన్న ఎరడప్పన విషయ నిను హేళేడ. బెర్దింద బరువాగ నిష్టమున హోట్టెయల్లి నినిది అంత నింగి గ్యారంటి ఉణింటా? హోగి కేళు అక్కువినల్లి.” “దేవరే... ఇన్నొందు మాతనాదిదర నన్నాకే... నిల్లి ఒమ్మె” అంతక్క గోపాలణ్ణనన్న దూడికోండే ఒళ కోణగే ఒయ్యిద్దరు.

ఒందే రాక్కియల్లి హాలినంతిద్ద సంబంధ హాలాకలవాిత్తు. రమేశ ఒందవనే, “ఇన్న నిను గుత్తిన మెట్టు హక్కిది ఎందాదరే నాను సత్త ఆసో” ఎందిద్ద. అంతక్క మాంకువినల్లి హేళే కళుహిషిద్దరు. మగన ఆశే అక్కువిన కాలన్న కట్టి హాకిత్తు. “రమేశ ఒళ్లే దుట్టు మాడిద్దానే అంత అవరివరు హేళ్తురే” ఒందు మాకువిన బాయింద అవళు ఆగాగ కేళుత్తిద్దలు. గుత్తిన జాగేగే బెలే హేళుబేందర మగనల్లి ఒందిష్టు దోడ్డ గంచే ఇరబేకు అన్నవుదన్న అవళూ ఉఱిషిద్దలు. ఆదుదరిందలే మగన విషయదల్లి గోపాలణ్ణన మాతు తప్ప ఎన్నపుడకే అవళు సిద్దవిరలిల్ల. ఆదరే, తన్న చారిత్కుద బగ్గె గోపాలణ్ణన బాయింద బిద్దధు సరి అంత బిట్టికోళ్లలు అక్కువిన మనష్టాక్సి తయారాగలిల్ల... గోపాలణ్ణన హద్దిన కష్టోనిద తన్నన్న కాపాడిద్ద అంతక్కన సహగావలు మాతువలు. తన్న మదిల గంటు అష్టు బిగి ఇద్దదూ అదక్కే కారణ ఎంబ అరివు గోపాలణ్ణనిగూ ఇత్తు